

Arrest

nr. 80 587 van 2 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Moldavische nationaliteit te zijn, op 17 februari 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 31 januari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 1 februari 2012.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 21 februari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. VAN HARCK *loco* advocaat J. TIMMERMANS en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 1 juni 2004 een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum kort verblijf met oog op familiebezoek. Op 13 juli 2004 wordt haar dit visum geweigerd.

Op 23 juli 2008 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum lang verblijf als *au pair*. Dit visum wordt haar toegestaan van 1 september 2008 tot 31 augustus 2009. Verzoekster ontvangt tevens een A-kaart geldig voor dezelfde periode.

Op 20 augustus 2009 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf als student in toepassing van artikel 58 en in toepassing van artikel 9, alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 25 februari 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij voornoemde aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden aan verzoekster ter kennis gebracht op 26 februari 2010.

Op 1 maart 2010 zou verzoekster het land hebben verlaten en op 23 april 2010 zou zij zijn teruggekeerd.

Op 23 april 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf als student.

Op 8 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij verzoekster in het bezit mag worden gesteld van een A-kaart als student, geldig tot 31 oktober 2010. Deze kaart werd vervolgens verlengd tot 31 oktober 2011.

Op 16 mei 2011 legt verzoekster samen met A.T.D, een Belgisch onderdaan, een verklaring van wettelijke samenwoning af.

Op 2 augustus 2011 dient verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Op 31 januari 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid, het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 02.08.2011 werd ingediend door:

Naam: C.

Voorna(a)m(en): I.

Nationaliteit: Moldavische

Geboortedatum: (...)1984

Geboorteplaats: C.

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Eenzijds heeft betrokkene niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980 betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste één jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor:

-facebookberichten tussen betrokkene en haar partner tijdens de periode juli 2009 en mei, juni, juli 2010.

Enkel op basis van deze elektronische berichten is niet bewezen dat betrokkenen voorafgaand aan de aanvraag ofwel één jaar onafgebroken hebben samengeleefd ofwel dat zij elkaar ten minste drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Anderzijds voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat bij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat ‘hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt’. Deze bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan honderd twintig procent van het integratie-inkomen zoals bepaald in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002.

Om de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan te bewijzen, legt betrokkene volgende bewijzen voor:

- *Attest betalingen werkloosheid: uitkeringen van 01/2011 tot 09/2011*
- *Historiek betalingen die bewijzen dat betrokkene sinds 01.08.2011 via interim contracten tewerk gesteld is bij Unique Antwerpen,*

De bewezen bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan zijn niet toereikend en de inkomsten van betrokkene zelf kunnen bezwaarlijk stabiel worden genoemd omdat zij pas sinds augustus 2011 via interimcontracten tewerk wordt gesteld. De inkomsten van betrokkene worden daarom niet mee in aanmerking genomen. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de bovengenoemde voorwaarden. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene."

2. Rechtspleging

Met een ter post aangetekend schrijven van 20 april 2012 dient verzoekster een synthesememorie in.

De Raad wijst er op dat de procedure voor de Raad inquisitoriaal van aard is.

Zo bepaalt artikel 39/81, derde lid van de vreemdelingenwet wat volgt:

"Indien na ontvangst van de nota met opmerkingen de Kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter van oordeel is dat de juridische complexiteit van de zaak de neerlegging vereist van een synthesememorie zijnde een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet, beveelt hij de neerlegging ervan bij beschikking. De griffie brengt deze beschikking, samen met de nota met opmerkingen, ter kennis aan de verzoekende partij. De verzoekende partij beschikt over een termijn van vijftien dagen, te rekenen vanaf de kennisgeving ervan, om deze synthesememorie neer te leggen. Behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie."

In casu werd geen synthesememorie opgevraagd doch heeft verzoekster op eigen initiatief gehandeld. Het inquisitoriaal karakter van de procedure voor de Raad heeft echter tot gevolg dat mededeling van processtukken op vraag van de griffie gebeurt en niet op eigen initiatief van de partijen. De synthesememorie wordt ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM), van artikel 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten (hierna verkort BUPO) en van het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster uiteen wat volgt:

"Verzoekster heeft vanaf haar aankomst in België ten zeerste werk gemaakt van haar integratie in de Belgische samenleving, waarin zij zich wel degelijk profileerde en hierbij niet onopgemerkt bleef.

Deze integratie van verzoekster heeft zich op allerlei vlakken afgespeeld.

Vooreerst was zij zich maar al te goed bewust van het feit dat integratie en het actief kunnen deelnemen in onze samenleving, ook inhield dat zij de Nederlandse taal zo snel mogelijk diende aan te leren, en daarom heeft zij zich kosten noch moeite gespaard om zowel via officiële kanalen, als door zelfstudie het Nederlands aan te leren.

De door verzoekster gevoegde verklaringen van burens, kennissen en vrienden, bevestigen dat zij via officiële kanalen het Nederlands heeft aangeleerd.

Verzoekster heeft dan ook op heden een niet miskenbare kennis van het Nederlands opgebouwd.

Het ontbreekt verzoeker daarbij tevens geenszins aan energie en sociale wellevendheid.

Op arbeidsvlak mag niet onopgemerkt voorbijgegaan worden aan het feit dat verzoekster vanaf het ogenblik dat deze zich bewust was dat ook werken in onze samenleving onontbeerlijk was, nu zij in zijn eigen levensonderhoud wenste te voorzien, het nodige heeft gedaan waar zij tewerk gesteld is hij de U.ANDERLECHT, gevestigd te 1070 ANDERLECHT, (...). (stuk 4)

Op sociaal vlak heeft verzoeker zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking, en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit heeft hij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hem willen steunen en helpen.

Deze Belgische vrienden en kennissen leerden verzoeker duidelijk als een aangename en gedreven persoon waarderen, waarbij verzoekster omschreven wordt als vriendelijk' en gediensstig.

Dat juist door zijn intense omgang met Belgen en uiterst gedreven wil om zich voor 100 % te integreren, haar vrienden en kennissen verzoekster dan ook willen steunen omdat zij een verwijdering uit België als inhumaan beschouwen, zoals blijkt uit de gevoegde stukken.

Verzoekster komt bij de Belgische bevolking helemaal niet over als een profiteur, maar wel als hardwerkende mens die een diepe indruk nalaat, en waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld kan aan nemen.

Verzoekster voldoet wel degelijk aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van de burger.

Verzoeker wenst dit duiden door te verwijzen naar een aantal stukken waaruit wel degelijk een standvastige en reële relatie van méér dan twee jaar met de heer T. D. blijkt.

Verzoekster heeft al sinds 2009 een duurzame en stabiele relatie met haar partner de heer T. D. wonende te (...) MECHELEN, (...) (zie bijgevoegde verklaring, stukken 5 en 6)

Dat verzoekster en haar partner dd. 16/05/2011 een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd te Mechelen. (stuk 7)

Ondanks de beweringen zoals geopperd door de Dienst Vreemdelingenzaken dient vastgesteld te worden dat verzoekster met de heer T.D. in de maand oktober 2009 met elkaar een vakantie uitstap hebben gemaakt naar Duitsland waarbij 1 kamer werd geboekt. (stuk 9)

Verzoeker brengt desbetreffend verschillende foto's bij waaruit de duurzame relatie met verzoekster blijkt. (stuk 10)

Gelet op het voorgaande kan er zonder twijfel gesteld worden dat verzoekster op zeer intensieve wijze is overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, en zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate heeft eigen gemaakt op economisch, sociaal en cultureel terrein en op de andere terreinen van het maatschappelijk leven.

Dat er dan ook aan de integratie van verzoekster geenszins kan getwijfeld worden.

Dat de huidige vordering van de Dienst Vreemdelingenzaken tot verwijdering van het grondgebied dan ook als zeer onrechtvaardig voorkomt.

Dat verzoekster hier immers een familieleven heeft opgebouwd omringd door kennissen en vrienden.

Gelet op het supra geschetste is het uiteraard onmenselijk voor verzoekster om in dit stadium van integratie, na een zulk en langdurig verblijf in België, gedwongen terug naar zijn land van herkomst te gaan.

Voor haar zou dit werkelijk een trauma betekenen, en dit in het bijzonder nu hij zich juist alhier zo goed ontwikkelt.

Verzoekster heeft geen enkele binding meer met haar land van herkomst en is intussen volledig geïntegreerd in de Belgische samenleving."

In haar nota werpt de verwerende partij op dat verzoekster bij de toelichting van haar enig middel in gebreke blijft in te gaan op de door haar opgeworpen schendingen, zodat zij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen en het middel derhalve onontvankelijk is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) stelt vast dat verzoekster niet aangeeft op welke wijze artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en artikel 23 van het Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten werden geschonden. In haar enig middel beperkt verzoekster zich tot het uiten van kritiek op de bestreden beslissing in die zin dat zij ervan overtuigd is dat zij wel voldoet aan de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie. Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Het louter vermelden van de geschonden bepalingen zonder nadere toelichting is geen middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, zodat dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Ook wat de aangevoerde schending van 'het algemeen principe van goed bestuur' betreft, stelt de Raad vast dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat het rechtsbeginsel wordt aangeduid dat zou zijn geschonden alsook de wijze waarop dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Verzoekster verwijst in zeer algemene bewoordingen naar 'het algemeen rechtsbeginsel van goed bestuur' zonder te preciseren welk beginsel van behoorlijk bestuur werd geschonden. Het is

niet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om uit die uiteenzetting een middel te distilleren. Aldus kan de aangebrachte uiteenzetting niet als ontvankelijk middel worden gezien.

In zoverre verzoekster met haar betoog kritiek uit op de bestreden beslissing en aldus de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, merkt de Raad op dat bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht hij niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend overeenkomstig artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoekster volgende bewijsstukken voorlegde: een verklaring van wettelijke samenwoning van 16 mei 2011, facebookberichten (tussen juli 2009 en juli 2010), getuigenverklaringen betreffende de relatie, een schrijven van verzoekster zonder datum, een verklaring van werkgever E. zonder datum, en een verklaring van interimbureau (...) van 9 augustus 2011, een kopie van haar geboorteakte, een historiek van betalingen door het interimbureau tussen december 2011 en januari 2012, een attest van deelname aan een inburgeringscursus, bewijs van verzekerbaarheid van de mutualiteit, een kopie van een geregistreerde huurovereenkomst van 11 december 2003, een attest van betalingen werkloosheid van januari 2011 tot september 2011.

Verzoekster dient het bewijs te leveren van een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie. In de bestreden beslissing wordt over deze stukken het volgende overwogen:

“-facebookberichten tussen betrokkene en haar partner tijdens de periode juli 2009 en mei, juni, juli 2010. Enkel op basis van deze elektronische berichten is niet bewezen dat betrokkenen voorafgaand aan de aanvraag ofwel één jaar onafgebroken hebben samengeleefd ofwel dat zij elkaar ten minste drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een burger van de Unie wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. De vrijheid inzake de bewijsregeling sluit evenwel niet uit dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bewijswaarde van de voorgelegde overtuigingsstukken beoordeelt. Verzoekster betwist niet dat de facebookberichten geen bewijs vormen van de vereiste voorwaarden inzake duurzaamheid en stabiliteit van de relatie, maar verwijst naar nieuwe stukken die zij bij haar verzoekschrift neerlegt. Het betreffen getuigenverklaringen betreffende de relatie, foto's, reserveringsgegevens van een overnachting in een Duits hotel. Betreffende deze stukken merkt de verwerende partij terecht op dat haar niet kan worden verweten hier geen rekening mee te hebben gehouden, noch te hebben gemotiveerd, nu deze elementen eerst bij het verzoekschrift tot nietigverklaring werden gevoegd. De regelmatigheid van een bestuurshandeling dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor de beoordeling van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdende met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens.

Ook de verklaring van wettelijke samenwoning waarnaar verzoekster verwijst en die aanwezig is in het administratief dossier is niet van aard om aan te tonen dat zij voorafgaand aan de aanvraag ofwel één jaar onafgebroken heeft samengeleefd ofwel dat zij en haar partner elkaar ten minste drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen.

Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om te oordelen dat verzoekster niet op afdoende wijze heeft aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner.

Verzoekster heeft bij haar aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie tevens elementen naar voor gebracht met betrekking tot haar inkomsten en die van haar partner. In de bestreden beslissing wordt omtrent deze stukken het volgende overwogen:

“Anderzijds voldoet betrokkene niet aan de voorwaarden van artikel 40 ter van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat bij een aanvraag tot gezinshereniging in functie van een Belg, de Belgische onderdaan moet aantonen dat ‘hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt’. Deze

bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan honderd twintig procent van het integratie-inkomen zoals bepaald in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26.05.2002.

Om de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan te bewijzen, legt betrokkene volgende bewijzen voor:

- Attest betalingen werkloosheid: uitkeringen van 01/2011 tot 09/2011

- Historiek betalingen die bewijzen dat betrokkene sinds 01.08.2011 via interim contracten tewerk gesteld is bij Unique Antwerpen”

De bewezen bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan zijn niet toereikend en de inkomsten van betrokkene zelf kunnen bezwaarlijk stabiel worden genoemd omdat zij pas sinds augustus 2011 via interimcontracten tewerk wordt gesteld. De inkomsten van betrokkene worden daarom niet mee in aanmerking genomen. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de bovengenoemde voorwaarden. Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.”

Hiermee toetst de bestreden beslissing de aanvraag aan de voorwaarden bepaald in artikel 40ter van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekster niet weerlegt dat haar partner niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, noch dat de inkomsten van verzoekster uit interim-arbeid bezwaarlijk stabiel kunnen worden genoemd.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

In zoverre verzoekster verwijst naar haar integratie en haar opgebouwde vrienden- en kennissenkring in België enerzijds en de samenwoning met haar partner anderzijds en daarmee op een schending van artikel 8 van het EVRM duidt, wijst de Raad op het volgende:

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er

volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster een geregistreerd partnerschap afsloot met de heer A.T.D. zodat kan verondersteld worden dat er een gezinsband tussen hen bestaat.

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat het tijdelijk verblijf van verzoekster door middel van de A-kaart is verlopen op 31 oktober 2011, zodat niet kan worden betwist dat de aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie een eerste toegang betreft.

Nu het een eerste toegang betreft, moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal

er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster zet nergens in haar verzoekschrift uiteen waarin de hinderpalen voor het leven van een gezinsleven elders zouden bestaan. Evenmin toont verzoekster aan dat haar partner haar niet tijdelijk zou kunnen vergezellen naar haar land van herkomst om ginds een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen of om de geëigende procedure van gezinshereniging op te starten. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven. Verzoekster dient evenwel te voldoen aan de opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

5. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee mei tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU